

Huda og Yasmin møder Nadia Nadim

Der er en helt særlig, lidt nervøs stemning denne fredag eftermiddag på Nørrebro. Huda og Yasmin sidder i beboerhuset på Lundtoftegade i København. De skal snakke med deres idol, fodboldspilleren Nadia Nadim online. Teknikken driller, men pludselig dukker Nadia Nadim op på skærmen. Hun vinker glad og smiler.

Nadia: Hej piger, jeg er glad for at møde jer.

Huda: Hej! Jeg hedder Huda, og det her er Yasmin.

Nadia: Wow, flotte navne, nice! Pigerne griner: "Tak, tak."

Huda: Jeg går hele tiden og spiller fodbold sammen med Yasmin ude i gården. Vi spiller sammen med andre, og vi spiller også nogle gange selv.

Nadia: Når du siger gården, hvor er det så henne? Er det på street eller klub?

Yasmin: Altså, vi går til fodbold, og så spiller vi også i Street Society Under Buen og i vores gård.

Nadia: Fedt, det gjorde jeg også, da jeg boede i Danmark. Jeg gik til fodbold, og vi spillede også rigtig meget foran vores blok, og så havde vi sådan nogle baner med street fodbold og basketball, og jeg var der hele tiden!

Yasmin: Vi spiller i en klub, der hedder Nørrebro United, og jeg spiller som angriber, og Huda spiller som forsvar og målmand.

Nadia: Hvor længe har I spillet?

Yasmin: Jeg har spillet hele mit liv, men startede med at gå til det, da jeg var seks år.

Nadia: Hvad var grunden til, at I startede med at spille fodbold? Hvorfor tænkte I: Nu skal jeg spille fodbold?

Yasmin: Jeg er vokset op med tre brødre, og når vores far tog os ud for at spille fodbold, så spillede jeg sammen med dem. Jeg syntes, det var sjovt, og nu er jeg bare blevet rigtig god. Jeg kan rigtig godt lide det.

Huda: Jeg er også vokset op med tre brødre, men kun en spiller fodbold. Jeg har altid set dem spille. Så tænkte jeg også, at måske var det sjovt.

Nadia: Hvad gør I så nu, lige nu med COVID? Jeg kan forestille mig, at man ikke må gå til fodbold.

Yasmin: Vi tager ud og spiller

fodbold selv hver dag Under Buen eller foran vores gård sammen med dem, der bor her.

Nadia: Sejt. Det er den bedste måde at spille fodbold på, når man er sammen med sine venner: man kan gøre som man vil, spille to mod to, tre mod tre eller alene, hvis der er en mur. Det lyder rigtig fedt.

Yasmin: Hvad var grunden til, at du startede til fodbold?

Nadia: Grunden til, at jeg startede, minder måske lidt om jeres situation, fordi jeg var et sted, hvor det var nemt at spille. Jeg var på et asylcenter, der havde nogle fodbolddaner. Jeg så nogle piger og drenge, der spillede. Jeg syntes, det så sjovt ud, så det ville jeg gerne prøve. Lige siden har jeg spillet hele tiden. Mange siger, at de træner fodbold, men jeg træner ikke, jeg leger bare. Altså, jeg kan godt lide fodbold, fordi det gør mig glad, og jo mere man spiller, jo bedre bliver man til det.

Huda: Hvordan føles det at spille fodbold?

Nadia: Det er svært at beskrive, men jeg føler, at jeg kan glemme alt, hvad der sker omkring mig, når jeg har en fodbold. Jeg kan stå i timevis, alene eller sammen med venner så længe jeg har en bold med mig. Det er som en flugt fra det, der sker omkring en, man kan virkelig fordybe sig i sporten. Jeg synes, det fedeste ved fodbold er, at man altid kan lære noget nyt, uanset hvor meget du har trænet, du kan altid lære nye ting. Og selvfølgelig glæden, det gør mig glad, sådan oprigtig glad, når jeg spiller fodbold. Det må I også vide, Yasmin, du er angriber, du må 100% vide, at når man scorer et mål, så er det den fedeste følelse. Og dig Huda,

når man redder en bold på strengen som målmand, det må altså virkelig også være en dejlig følelse. Det er alle de her følelser, der gør, at jeg elsker det plus, at man får nogle venner. Man lærer andre mennesker at kende, man lærer om andre kulturer, og det synes jeg også er ret interessant.

“Religion har intet med sport at gøre, og det burde ikke stå i vejen for sporten. Jeg er et eksempel på, at det kan lade sig gøre, og det er I også.”

Yasmin: Da du var barn og spillede ude i din gård med drengene, prøvede du så også, hvis du for eksempel dribblede ind forbi en, så råbte alle drengene: "Åh, du er blevet driblet af en pige" eller sådan noget. Hørte du også det?

Nadia: Jeg kan huske i starten, at jeg skulle høre meget for at være pige, og hver gang jeg dribblede en dreng, så lå der fem andre drenge og grinede, "haha, se ham". Men så efter noget tid fandt de ud af, at jeg faktisk var en dygtig fodbolddriller, og så var der ikke så meget der. Når man en gang har vundet deres respekt, så holder den for livet. Er det fordi, det er noget, I har oplevet?

Yasmin: Når vi spiller i vores gård, er Huda og mig de eneste piger, der spiller. Der er flere piger, men de kommer ikke ud.

Nadia: Det skal du ikke tage dig af, sådan er det! Du er der, fordi du elsker at spille fodbold, og så skal du også tæn-

ke på, at selvom der ikke er andre piger nu, så er du med til, at de andre piger stille og roligt nok skal komme ud og spille med jer. Jeg kan godt huske, da jeg spillede med drengene: i starten var jeg også den eneste pige, men så efter et års tid, så var alle de andre piger også med. De kom ud og ville også gerne være en del af legen. Forstår du? Lige nu er du en slags mønsterbryder eller trendsetter, som man siger, og du gør det, fordi du synes, det er sjovt. Med tiden skal det nok blive helt normalt. Drengene, de siger sikkert sådan, fordi de er imponerede over de ting, du kan gøre: som du selv siger, der er ikke så mange andre piger, der gør det. I to er nogle af de første, der er ude, men det skal nok blive normalt for alle. Jeg synes, det er fedt, at I gør det. Det kræver mod, men I virker til at være ret modige.

“ Se på mig, jeg startede i Gug Boldklub lige ved asylcenteret, og jeg spillede i Skørping, som I nok aldrig har hørt om! Hvis man gerne vil være professionel, så skal man bevise det og have det i sig. ”

Huda: Tror du godt, at muslimer kan blive fodboldspillere?

Nadia: Selvfølgelig kan man det! Jeg er selv troende muslim, Jeg be'r minimum 2-3 gange om dagen. Jeg elsker min morgenbøn, elsker det øjeblik, hvor jeg får lov til at be'. Religion har intet med sport at gøre, og det burde ikke stå i vejen for sporten. Jeg er et eksempel på, at det kan lade sig gøre, og det er I også. Jeg ved godt, at I bærer tørklæde, men det burde

ikke være en forhindring, hverken for jer eller folk, der kigger mærkeligt på jer. Det er jeres beslutning. Hvis det at have tørklæde på gør dig glad, så er det sådan. Det er ikke en hindring. Det er dit valg. Så for mig er der intet problem – muslimske piger kan, hvad de vil.

Yasmin: Var det hårdt at blive fodboldspiller?

Nadia: Nemt var det ikke, men ærlig talt jeg spiller fodbold, fordi jeg synes, det er sjovt. Så jeg havde det bare sjovt det meste af tiden. Selvfølgelig er der tidspunkter, hvor det er hårdt at være væk fra familien og være alene. Men igen, det er bare noget, der er en del af sporten, og fordi jeg elsker fodbold så meget, så ved jeg, at det er en ofring, man skal gøre. Men selvfølgelig er det ikke nemt. Du skal være villig til at arbejde hårdt og tro på dine

egne evner, for der er mange, der gerne vil leve et liv som professionel fodboldspiller. Det kommer ikke, uden at du arbejder for det. Man kan opnå alt, men intet kommer gratis, du skal virkelig, virkeligt ville det og være klar til at ofre alt.

Nadia: Overvejer I to at blive professionelle? Er det en karrierevalg, I kunne tænke jer?

Huda: Jeg vil gerne være fodboldspiller, men jeg er ikke

sikker på, at det kommer til at ske.

Nadia: Hvorfor ikke, hvor ligger usikkerheden?

Yasmin: Måske er det for hårdt. Skal man ikke gå i en større klub? Have en privattræner?

Nadia: Ærlig talt, nej. De ting kommer først senere. Hvis du er dygtig og har talent, så skal du nok blive opdaget, uanset hvor du er henne. Størrelsen på klubben betyder ikke så meget. Når man er dygtig, så bliver man bemærket. Og det er hårdt at blive så dygtig, det kræver meget, at du træner meget og gør dig bemærket på banen, scorer mål på banen osv. Det kan selvfølgelig være hårdt, fordi der er konkurrence og mange om buddet. Jeg tror, mange har en forestilling om, at man skal spille i en af de største klubber i Danmark for at blive opdaget, men det er ikke rigtigt. Se på mig, jeg startede i Gug Boldklub lige ved asylcenteret, og jeg spillede i Skørping, som I nok aldrig har hørt om! Hvis man gerne vil være professionel, så skal man bevise det og have det i sig.

Yasmin: Gik du mest op i din skole eller fodbold?

Nadia: Begge dele. Jeg har altid elsket skole. Ha, ha – Huda, du kiggede lige mærkeligt på mig der! Det er fedt at lære nye ting, Ligesom med fodbold. Jeg føler, at hver gang du lærer nye ting, så bliver du et bedre menneske. Så hvis man er et menneske, der ved mange ting, så har man et åbent sind, og så er det nemmere at forstå andre mennesker og kommunikere med dem. Plus det der med at satse det hele på sporten. Det er en kort karriere. Den stopper midt i 30'erne. Jeg bliver stimuleret fysisk, når jeg spiller fodbold, men jeg har også brug for at bruge mit hovedet. Begge dele er vigtige.

Hvis jeg en dag bliver skadet, så kan jeg falde tilbage på det. Ved at være læge kan jeg hjælpe rigtig mange mennesker, hjælpe nogen, der har brug for hjælp, og bidrage til samfundet. Det gør jeg på en anden måde som læge, end når jeg spiller fodbold.

“ Lige nu er du en slags mønsterbryder eller trendsetter, som man siger, og du gør det, fordi du synes, det er sjovt. ”

Yasmin: Har du nogen gode råd, hvis vi gerne vil være fodboldspillere?

Nadia: Ja! Det, jeg kan fortælle jer piger, det er, at hvis I gerne vil være fodboldspillere, så skal I selvfølgelig først og fremmest elske fodbold. Når man elsker en ting og er passioneret omkring det, så vil man gøre det hele tiden. Altså, du vil altid have lyst til at spille og gøre det hele tiden, hvilket vil gøre dig god. Man skal huske at have det sjovt. Så skal man tro på egne evner, altså, jeg kan fortælle jer, at da jeg var barn, var jeg måske lidt anderledes end de andre, lidt mørkere i huden – det var jeg dengang, nu er jeg bleg, fordi jeg ikke har set solen i 100 år – ha, ha, ha. Jeg fik altid at vide, at det jeg gjorde, var forkert. Men der var et eller andet i mig, der sagde: Jeg synes egentlig, det her er okay, så jeg havde en tro på egne evner og en tro på mig selv. Så: Husk altid at have det sjovt, tro på egne evner og arbejd hårdt. Tingene kommer ikke af sig selv.

Huda: Var det dig selv, der

valgte, at du ville spille fodbold?

Nadia: Ja, det var det. Jeg blev forelsket i sporten med det samme. I ved godt sådan ... argh ... kærlighed! Det skal jeg!

Yasmin: Støttede dine forældre dig?

Nadia: Min mor sagde altid, at så længe jeg holdt styr på min skole, så måtte jeg gerne spille fodbold. Det sørgede jeg for. Jeg kom med topkarakterer til hende – hun sagde fair nok – hun var hverken for eller imod, mere neutral. Min mor har ikke set så mange af mine kampe, selv når jeg spiller med landsholdet, ser hun det knap nok, hun kan ikke lide fodbold! Ha, ha. Det vigtigste for mig var, at hun ikke var imod det, og det var hun ikke, og det er jeg taknemmelig for.

Huda: Når COVID er slut, så kunne du måske, hvis du har tid, komme og spille fodbold med os?

Nadia: Det gad jeg virkelig godt. Lad os håbe, at vi en dag mødes, så kan vi lige spille 1 mod 1 eller 2 mod 2.

Det vil jeg rigtig gerne. Det kunne være hyggeligt!

Huda og **Yasmin** tager et screenshot med Nadia.

Nadia: Det var så hyggeligt at møde jer – Hav det rigtig godt, piger.

De vinker farvel til hinanden og slutter opkaldet.

Huda: Oh wow! Det var skønt. Jeg var rigtig nervøs i starten. Men nu er det godt. Hun var megasød. Jeg føler, jeg kender hende nu.

Yasmin: Ej, hvor er hun bare heldig. Jeg kan godt lide hendes danske sprog: hun snakker dansk på en anderledes måde. Jeg har ikke hørt nogen snakke dansk på den måde før. Og så behøver man ikke starte i en stor klub alligevel.

Yasmin Mohamed Ibrahim Hassan og Huda Abdi Guddi